

Trettioförsta söndagen under året 2022

Allt är i sista hand nåd och gåva. Allt har vi fått av Gud: vårt liv, våra föräldrar som har låtit oss få födas till detta livet, våra vänner och anhöriga, vårt hem, vårt yrke, vårt jobb – eller vår längtan efter att få ett jobb. Allt vad vi är och har är oss givet, gratis och oförtjänt. Därför är vi skyldiga att tacka Gud, ja, att göra det till vår största glädje att få tacka och lova honom. ”Din gåva är det att vi rätt kan tjäna dig. Låt inget hindra oss att nå det goda du har lovat” (kollektbön). Allt det vi har, allt det vi äger har vi fått som ett *gudslån* för att återanvända ett gammalt och bortglömt ord. Risker är stor att vi också har glömt innebörden av detta ord, alltså att allt vi har i sista hand är utlånat åt oss av Gud för att det skall brukas till hans ära, till vårt nästas och vårt eget bästa. Först då blir det oss själva till glädje och välsignelse. Annars riskerar det att bli oss till förbannelse, eftersom det kan göra oss giriga, *ha-galna* – för att använda ett annat omodernt svenskt uttryck. Det vore tragiskt om vi på så sätt skulle bli en parodi och karikatyr av oss själva. Men det finns alltid en väg vidare. ”Säg åt dem att göra det som är gott, att skaffa sig en rikedom av goda gärningar, att vara frikostiga och dela med sig” (1 Tim 6:18).

”Hälften av vad jag äger, Herre, vill jag ge åt de fattiga” (Luk 19:8), säger den nyomvända Sackaios. Han insåg att hans rikedom hade blivit en förbannelse för honom. Det är alltid ett omissskänligt tecken på äkta omvändelse att man vill dela med sig av sin egendom. Guds nåd befriar oss från slaveriet och tyranniet under penningens diktatur. ”Kärleken till pengar är roten till allt ont” (1 Tim 6:10). Sedan är det den helige Andes sak att hjälpa oss att urskilja hur pass mycket vi skall avstå ifrån. ”Ge de fattiga vad som finns på era fat” (Luk 11:41), säger Jesus. Det finns alltid några som är kallade att leva i total fattigdom för himmelrikets skull och därigenom bli de fattigas tjänare. Vi måste alla fråga oss vad Herren förväntar sig just av oss. I frikyrkliga kretsar där man varit van att ge tionde i biblisk mening diskuterar man just nu om man skall offra mer än det – eller mindre. Bland oss katoliker finns det en del som tycker att kyrkoavgiften på 1 % är för mycket, medan andra gladeligen ger mer och mer till de behövande.

När vi idag får fira *Caritas*' jubileum är det ett utmärkt tillfälle att begrunda hur mycket vi själva skall kunna avstå ifrån för att bistå dem som har det svårt. Det är inte bara pengar det gäller. Ibland är vi mer snåla med vår tid, med våra insatser för att hjälpa och stödja de behövande. *Caritas* hjälper oss att förstå att Guds kärlek och barmhärtighet strömmar ner över oss för att vi själva skall bli mer gudslika och förvandlas av Guds kärlek till att bli givmilda och kärleksfulla. Då får vi på köpet dela evangeliets glädje som ligger i att det ger oss mer tillfredsställelse att få ge, att få dela med oss, att få utge oss själva i tjänande kärlek än i att samla ägodelar, aktier och fastigheter på hög,

”Vi ber alltid för er att vår Gud skall finna er värdiga hans kallelse” (2 Thess 1:11). Vi är kallade att efterfölja Jesus och förvandlas av hans kärlek, så att vi liksom han kan utge oss själva i omsorg och tjänande av vår nästa. Därför behöver vi helgonens förbön och föredöme för att vara trogna och värdiga den kallelse som vi fått i vårt dop. Gång på gång måste vi ompröva vårt sätt att handskas med vår egendom, med vår tid, ja, med vårt hjärtas innersta önskningar. Vad längtar jag mest efter? Vad är viktigast för mig? Vad vill jag göra med det jag äger? Vad går mitt liv ut på?

Sackaios utgör en ständigt lika aktuell påminnelse om att vi alla kan förändra, inte bara vår livsstil, utan också vårt hjärta, vårt innersta till det bättre. Vi har fått vår mänskliga frihet just för att kunna välja inte bara det som är gott, utan också det som är bättre, ja, bäst. Eftersom friheten innebär att vi alltid har ett fritt val, kan vi också välja det som är dåligt, ja, värre och värst. Därför är det så viktigt att vi har klart för oss vilken grundinriktning vi har för vårt liv: att tjäna och ära Gud i Jesu efterföljelse eller att tjäna vår egen framgång till varje pris, att leva Mammon eller andra avgudar till pris och ära. *Caritas* kan utmana oss att begrunda allt detta och återföra oss till ordningen, till barmhärtighetens heliga ordning, när vi fastnat i själviskhetens garn.

Samtidigt måste vi komma ihåg att Guds kärlek är oändlig och oföränderlig. Oavsett vem vi och vad vi har gjort förblir Gud trofast. ”Du älskar allt som finns till och avskyr ingenting av det du skapat” (Vish 11:24). Vishetens ord förblir alltid aktuella. Gud ger oss alla en ny möjlighet att börja om i vårt liv. Det är aldrig för sent. Så länge vi lever och andas, kan vi alltid vända om, omvända oss mer och mer. Även om vi skulle tycka att vi alltid har försökt göra det goda, kan vi börja anstränga oss för att göra det som är bättre, ja, bäst. Ändå är det aldrig något vi kan berömma oss av. Vi är och förblir ödmjuka som försöker göra Guds vilja och inte vår egen. Ofta är det just vad vi gör med det vi äger som är en slags mätare på hur troget vi efterföljer Jesus i vårt dagliga liv. Därför är evangeliet om Sackaios så viktigt. *Caritas* kan bli en väckarklocka, en ständig påminnelse från Jesu sida som väntar på oss i varje nödställd och lidande medmänniska. Gud give att han inte får vänta förgäves på någon av oss!